

נאמר הן כל אלה יפעל א"ל
 פעמים שלוש עם גבור, וכשהוריד
 להם משה תורה לישראל ממנה,
 אמר, היו נכנים לשלשת ימים אל
 תגשו אל אשה, שלשת ימים
 כנגד שלשת הגונים של העין,
 והיא טמירה ונסתרת בהם, ואיש
 לא ידעה בהם, עד שהתפשטה
 מהם.

ובאותו זמן שהתפשטה
 מהלבושים הללו, מתחדת עם
 בעלה בקרוב בשר. זהו שכתוב
 עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת
 יקרא אשה פי מאיש לקחה זאת,
 על פן יעזב איש את אביו ואת
 אמו וידבק באשתו והיו לבשר
 אחד. שפך הדרוך להתחד זכר
 ונקבה, בקרוב בשר, וזה הדבוק
 (הקרבה) של היחוד שלמעלה, שלא
 יהיה דבר חוצץ, ומשום זה
 פרשוהו בעלי המשנה, שפשאדם
 מתפלל ומיחד את הקדוש ברוך
 הוא עם שכינתו שלא יהיה דבר
 חוצץ בינו לבין הקיר, שכינתו,
 (קרונו של הקיר, קירות הלב), שלא
 יעשה פרוי וקצוץ בין הקדוש
 ברוך הוא ושכינתו, וסוד הדבר
 - ויהיו שניהם ערומים האדם
 ואשתו, ערמים בקרוב בשר בלי
 לבוש כלל, ובאותו הזמן
 שהקדוש ברוך הוא ושכינתו
 כאחד בלי לבוש כלל, נאמר בו
 ולא יפנה עוד מוריה והיו עיניך
 רואות את מוריה.

אמר לו רבי אלעזר: אבא, מהו
 סיום הפתוח ולא יתבששו? אמר
 לו: בני, במקום שיש ערוה יש
 בשת, וזהו ירא בשת, ומי שאין
 לו בשת, בודאי לא עמדו רגלי
 אבותיו על הר סיני, והבשת הוא
 בשלשה גונים, לכן אדם וירק
 בפנים, שנאמר בהם ולא עתה

סוגרת ומסוגרת בעינא, ותלת גוונין סחרין
 לה, ועלייהו אתמר (איוב לג כד) הן כל אלה יפעל
 א"ל פעמים שלוש עם גבור. וכד נחית לון
 משה אורייתא לישראל מינה, אמר היו נכונים
 לשלשת ימים אל תגשו אל אשה (שמות יט
 טו), שלשת ימים לקבל תלת גוונין דעינא,
 ואיהי טמירא וסתירא בהון, ואיש לא ידעה
 בהון, עד דאתפשטת מנייהו.

ובהוא זמנא דאתפשטת מאלין לבושין,
 אתיחדת עם בעלה בקרוב בשרא,
 הדא הוא דכתיב (בראשית ב כג) עצם מעצמי ובשר
 מבשרי לזאת יקרא אשה פי מאיש לקחה
 זאת, על פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק
 באשתו והיו לבשר אחד, דכף דרפא
 לאתיחדא דכר ונוקבא בקרוב בשר, ודא
 דבוקא (נ"א קורבא) דיחודא דלעילא, דלא יהא
 דבר חוצץ, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין,
 דכד בר נש מצלי ומיחד קודשא בריך הוא
 בשכינתיה דלא יהא דבר חוצץ בינו לבין
 הקיר, שכינתיה (קרוניה דקיר קירות הלב), דלא
 יעביד פרוי וקצוץ בין קודשא בריך הוא
 ושכינתיה, ורזא דמלה ויהיו שניהם ערומים
 האדם ואשתו (שם כה), ערומים בקרוב בשרא
 בלא לבושא כלל, ובהוא זמנא דקודשא
 בריך הוא ושכינתיה פחדא בלא לבושא כלל,
 אתמר ביה (ישעיה ל כ) ולא יפנה עוד מוריה, והיו
 עיניך רואות את מוריה.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, מאי סיומא
 דקרא (בראשית ב כה) ולא (דף צב

ע"א) יתבששו, אמר ליה ברי באתר דאית ערוה
 אית בשת, ודא איהו ירא בשת, ומאן דלית
 ליה בשת בודאי לא עמדו רגלי אבהתוי על

טורא דסיני, ובשת איהו בתלת גוונין חוור וסומק וירוק באנפין, דאתמר

יבוש יעקב, בגון אדם וירק, ולא עתה פניו יחורו, בגון לבן, ושלשת הגונים הללו שיש בהם בשת, אלו הם שלשת הגונים של שלש קלפות האגוז, שהם עריות, שבהם מתלבשת הקשת ונראית בהם.

ומשום שאותן עריות - שלש קלפות, נאמר בהם אין דורשים בעריות בשלשה, ואסור להסתכל בהן, ומשום זה אסור לעם הקדוש להסתכל בגוני הקשת, וזה סוד הערלה שיש לה שלש קלפות שצריך להעבירם מאות ברית הקדש, ומיד וראייתה לזכר ברית עולם, ועל שלשת הקלפות הללו נאמר של נעליך מעל רגליך, ומיד וראייתה, ובזמן שמשנה היה מתלבש בהם, מה פתוב בו? אל תקרב הלום, מיד שהתפשט מהם, התקרב לשם.

וזה סוד הקרבן, שהיתה יורדת אש להדליק את שלש הקלפות הללו, והיו שפתוב זאת תורת העולה היא העלה על מוקדה וגומר, הרי שלשה גונים של אש, שהיו יורדים בשלש תפלות להדליק ולשרף את הקלפות הללו, ובאותו הזמן היה הקדוש ברוך הוא מתקרב לשכינתו, והיו מתקרבים אותויותיו " עם ה' ו' עם ה', ובזמן שהיו מתלבשים בקלפות הללו, נאמר בהם לא תקרבו לגלות ערוה, ולא צריך לקרב אותיות " עם ה', ו' עם ה'.

ורבן תקנו שלש תפלות בכל יום, להעביר את שלש הקלפות הללו של ערלה מאות הברית, שהיא השכינה, ובזה שורה בשלשה גונים מאירים, שהם כהנים לויים וישראל, שעליהם נאמר מה יפו פעמיה בנעלים בת נדיב, והם נעילת חגים וזמנים ומועדים,

בהון (ישעיה כט כב) לא עתה יבוש יעקב בגון סומק וירוק, ולא עתה פניו יחורו (שם) בגון חנור, ואלין תלת גוונין דאית בהון בשת אלין אינון תלת גוונין דתלת קליפין דאגוזא, דאינון עריין דבהון אתלבשת קשת ואתחזיית בהון.

ובגין דאינון עריות תלת קליפין, אתמר בהון אין דורשין בעריות בשלשה, ואסיר לאסתפלא בהון, ובגין דא אסיר לעמא קדישא לאסתפלא בגוונין דקשת, ודא רזא דערלה דאית לה תלת קליפין, דצריך לאעברא לון מאות ברית קדש, ומיד וראייתה לזכור ברית עולם (בראשית ט טז), ועל אלין תלת קליפין אתמר (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך, ומיד וראייתה, ובזמנא דמשנה הוה מתלבש בהון, מה פתיב ביה (שם) אל תקרב הלום, מיד דאתפשט מנייהו אתקריב תמן.

ודא רזא דקרפנא, דהנה נחית אשא לאדלקא אלין תלת קליפין, הדא הוא דכתיב (ויקרא יב) זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגומר, הא תלת גוונין דאשא, דהו נחתין בתלת צלותין לאדלקא ולאוקדא אלין קליפין, ובההוא זמנא הוה קודשא בריה הוא מתקרב בשכינתיה, והו מתקרבין אתוון דיליה " בה' ו' בה', ובזמנא דהו מתלבשין באלין קליפין, אתמר בהון (שם יב) לא תקרבו לגלות ערוה, ולא צריך לקרב אתוון " בה' ו' בה'.

ובגין דא תקינו תלת צלותין בכל יומא, לאעברא תלת קליפין אלין דערלה מאות ברית דאיהי שכינתא, ובדא שריא בתלת גוונין נהירין, דאינון כהנים לויים וישראל, דעליהו אתמר (שיר זב) מה יפו פעמיה בנעלים בת נדיב, ואינון נעילת חגין וזמנין ומועדין,